

D ů v o d y:

Výrok i důvody napadeného usnesení odpovídají celkem věci i zákonu, opírajíce se zřejmě o právní názor, vyslovený v rozhodnutích bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2951 a 6479 sb. Glaser-Unger. V nich jest správně vyloženo, že za pozůstalostní poplatky, jež nelze zaplatiti podle § 802 obč. zák. a podle § 111 nesp. říz. z pozůstalostní podstaty, ručí osobně dědic, třebaže podmíněně ze zákona se přihlásivší, protože podle § 24 min. nař. ze dne 3. července 1854, čís. 169 ř. zák. musí útraty, které vzešly z podnětu vystoupení některé strany u soudu, zaplatiti strana anebo její plnomocník, která dala právě svým vystoupením podnět k úřednímu výkonu neb zařízení. Nesejde na tom, zda pozůstalostní útraty vznikly z části ještě před tím, než se strana účastnila řízení, nanejvýš než podala dědickou přihlášku. Podávši ji dodatečně, vstoupila do pozůstalostního řízení, schválila tím — pokud jim snad výslovně neodporovala — mlčky všechna soudem učiněná opatření, a ručí proto za poplatky, které vzešly nejen po jejím vystoupení jako strany u soudu, nýbrž i před tím.

Čís. 10593.

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady družstva nepřičí stanovám.

K protestu proti usnesení valné hromady jsou oprávněni i členové, na jichž vyloučení se sice valná hromada již usnesla, usnesení to však není dosud právoplatné.

Valná hromada stavebního družstva není oprávněna usnésti se na prodeji jediného nájemného domu družstva.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, R I 116/31.)

Rejstříkový soud k protestu členů družstva zrušil usnesení valné hromady družstva, by byl prodán družstevní dům. D ů v o d y: Podle firemních spisů a podle protokolu o valné hromadě ze dne 28. června 1930 bylo na této valné hromadě usneseno proti hlasům stěžovatelů, kteří jsou v soudním sporu o členství v družstvu, by družstevní dům, v němž stěžovatelé bydlí, byl prodán Janu V-ovi ml., synu předseď představenstva družstva Jana V-a st. Stěžovatelé napadají toto usnesení jako neplatné. Jest tudíž rozhodnouti především otázku, zda se může valná hromada v tomto případě na prodeji družstevního domu podle stanov družstva vůbec platně usnésti. Není pochyby, že jde o družstevní nájemní dům, postavený podle § 1 a) stanov pro členy za jich součinnosti (závodní podíly, stavební příspěvky, ručení za závazky dle zásad a výhod družstevních ve smyslu zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., zák. ze dne 22. prosince 1910, čís. 242 ř. zák. a zák. ze dne 20. února 1919, čís. 98 sb. z. a n.) a že se tak stal společným vlastnictvím všech členů družstva, a že nejde o vlastní rodinný dům ve

smyslu § 1 ad b) stanov určený k tomu, by byl převeden do vlastnictví některého člena ve smyslu § 22 stanov po usnesení valné hromady podle § 15 ad 11 stanov, jenž rovněž má na mysli jen prodej rodinných, pro jednotlivé, určité členy postavených domků. Nájemní (činžovní) domy družstevní nejsou určeny k tomu, by byly převedeny do vlastnictví jednotlivých členů, nýbrž mají zůstatí ve vlastnictví družstva jakožto celku, jakožto hromadné osoby, skládající se z dočasných a se měnících členů společenstva tak, že se valná hromada nemůže za trvání družstva proti vůli některých, zvláště v domě bydlících členů jako »spoluvlastníků« družstevního, nájemního domu na jeho prodeji jedné osobě platně usnésti. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ke správným stavu věci a zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Z § 1 odstavec 2 a) a b), jakož i z ustanovení § 22 družstevních stanov vyplývá, že smí družstvo prodávati po případě převáděti do vlastnictví jen rodinné domy. Z toho následuje, že nájemní domy mají zůstatí ve vlastnictví družstva, neboť prodej takových domů nesrovnával by se s účelem družstva, jež si vytklo ve stanovách, by opatrovalo levné a zdravé byty svým členům tím, že bude stavěti nebo nabývati domy výlučně neb aspoň převahou s malými byty po rozumu zákona ze dne 22. prosince 1910, čís. 242 ř. zák., pokud se týče po rozumu zákona a nařízení o stavebním ruchu a pronajímání nebo přenechávati je nebo jednotlivé byty svým členům k užívání. O takový dům v souzeném případě jde, takže nebyla oprávněna valná hromada o prodeji tohoto domu se usnáseti, jak správně dovodil rejstříkový soud, neboť tento nájemný dům musí zůstatí ve vlastnictví družstva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není tu zřejmého rozporu se zákonem ani se spisy, aniž se sběhla zmatečnost, takže tu není předpokladů, za nichž jest podle § 16 cí. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. dopuštěna dovolací stížnost do rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice. K vývodům dovolacího rekursu jest však dodati ještě toto: Oprávnění osob podávších protest proti usnesení valné hromady ze dne 28. června 1930, o němž se ovšem rekursní soud vůbec nevyslovil, ač měl tak učiniti vzhledem k příslušné výtce stížnosti, není na závalu ustanovení § 18 stanov, podle nichž se končí členství členů vyloučených dnem, kdy se valná hromada právoplatně usnesla na jich vyloučení. Stanovy tedy samy odkládají působnost usnesení o vyloučení člena až do doby jeho právoplatnosti, ovšem s účinkem od tehdejška. Usnesení valné hromady na vyloučení řečených členů není však právoplatné, poněvadž podle zjištění rejstříkového soudu jsou někteří členové ve sporu o členství v družstvu. Že rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati, zda se usnesení valné hromady nepřičí stanovám, vyplývá již z předpisu § 9 zák. z 10. června 1903, čís. 133 ř. zák. Ve věci samé lze připustiti, že stanovy zásadně nevylučují prodej družstevních domů, i když to jsou

domy nájemní (§ 1 a) stanov). Nasvědčují tomu předpisy § 11 čís. 10 a § 15 čís. 10 stanov, které se zřejmě netýkají jen domů rodinných, jež jest prodávati členům a o nichž pojednávají § 15 čís. 11 a § 22 stanov. Leč v souzeném případě usneslo se družstvo na prodeji jediného svého nájemního domu, jehož novostavba byla podle sdělení ministerstva sociální péče ze dne 22. října 1930, čís. 19.045/II/30 výsledkem stavební činnosti družstva, a to z důvodů, jimž mohlo býti čeleno jinak. Tento počín, jímž se družstvo bez závažné příčiny zbavuje jediného prostředku k dosažení účelu vytknutého v § 1 a) stanov a tím účel sám maří, odporuje zřejmě stanovám vydaným na základě společenstevního zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. a tím i zákonu samému, zejména § 1 tohoto zákona.

Čís. 10594.

Zásady § 1302 obč. zák., podle níž, nelze-li při škodě zaviněné několika účastníky určití podíly jednotlivců na poškození, ručí všichni za jednoho a jeden za všechny, jest užití obdobně na případy, kde škoda vznikla z jednání osoby a z neznámých jiných příčin (nevypátraným škůdcem, přírodními silami a pod.).

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Rv I 1663/30).

Žalobce byl poraněn při výbuchu třaskavin ve skladišti žalované společnosti. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Neprávem dovolání vytýká, že nebyl zjištěn poměr, jímž na celé škodě participuje žalovaná strana domnělým opominutím opatření, a že žalobce ani neopřel žalobní nárok o tvrzení, že žalovaná neučinila bezpečnostní opatření ke zmírnění následků, a ačkoli prý jen v tomto případě by se mohla domáhati — nejvýše — procentuální kvoty tvrzeného nároku a byla by mohla prokázat poměr zavinění. Dovoláním zdůrazněný rozdíl mezi zmírněním následků a mezi jich zamezením je po výtce jen slovní hříčkou. U obou výrazů jde v souzeném případě při správném jich pojímání a při správném výkladu zrušovacího usnesení o to, že žalovaná měla učiniti všechna opatření, která zaručovala, ne-li zamezení výbuchu vůbec, alespoň zamezení ničivých následků pro okolí, totiž opatření, která následky výbuchu pro okolí odvrátila vůbec aneb je alespoň zadržela v míře pokud možno největší, tudíž je zmenšila neb zmírnila. Že v souzeném případě nebyly zjištěny jednak poměr, jímž na celé škodě participuje žalovaná strana domnělým opominutím opatření,